

Kázání Bystřička, Růžďka 28.7.2024 „**Skorokřesťan**“ (vstup 260,1)

Introit: *Utíkám se k tobě, Hospodine, kéž nikdy nejsem zahanben! Pro svou spravedlnost mě vysvobod', pomoz mi vyváznout, skloň ke mně své ucho, buď mou spásou. Buď mi skalním příbytkem a budu se tam uchylovat stále. Rozhodls o mé záchraně, tys můj skalní štít, moje pevná tvrz! (Žalm 71, 1-3)*

Píseň 754 (219)

Modlitba

Čtení: Skutky 26,1-23

Píseň 394 (195)

Text kázání: Skutky 26, 24- 32

Málem bys mne přesvědčil, abych se stal křesťanem. Takto, milí přátelé, odpověděl **král Agrippa Pavlovi** na jeho svědectví o obrácení ke Kristu. Málem jsem se stal křesťanem. Málem. Téměř. Skoro.

Co všechno tato slova vyjadřují? Málem, téměř, skoro? A co to vlastně znamená stát se křesťanem? Víme, že to slovo křesťan není od slova křest. Ale od slova **Kristovec**. Tedy opravdový křesťan je ten, **ktejž uvěřil v Ježíše Krista jako ve svého Pána a Spasitele**. A v modlitbě odevzdal celý svůj život pod vládu Krále pokoje, Pána Ježíše Krista. Křesťan je také ten, který se stal **následovníkem Ježíše Krista**. Ten, který se stal **Božím služebníkem**. Ten, který se ale také stal **dědicem Božího království**. Ten, který je **zachráněn k věčnému životu** a skrze víru a moc Ducha svatého je o tom ujišťován. Křesťan je ale také ten, který touží po tom **naplňovat Boží vůli a jednat podle Božího slova**. Usiluje o to **být Božím nástrojem** v tomto světě, **poslem Božím, svědkem a světlem** těm, kteří doposud bloudí.

A jak to měl tedy **král Agrippa**? Málem se stal křesťanem. Skoro uvěřil v Ježíše Krista. Téměř se stal dědicem Božího království. Málem se stal služebníkem Božím. A skoro byl zachráněn k věčnému životu. Skoro! Co ale znamená, že byl skoro zachráněn? Co by ve výsledku znamenala třeba taková výstupní zpráva záchranářů, kteří by řekli nebo napsali, *udělali jsme, co jsme mohli a skoro se nám podařilo toho člověka zachránit*? Skoro. Přes veškerou snahu je ale nakonec výsledek tragický. Anebo když přijdu z fotbalového zápasu a řeknu doma: Moc nechybělo a vyhráli jsme. Skoro jsme vyhráli. Ale nakonec to byla porážka. Anebo skoro se mi ta diplomka podařila dodělat. Moc nechybělo, abych ji včas odevzdal. Jsem skoro inženýr, nebo skoro magistr. Anebo utíkal jsem, co jsem mohl, abych nezmokl a málem se mi to podařilo. Nakonec jsem ale promočený. Nebo skoro jsem ten vlak stihl, ale nakonec mi ujel. Co tedy znamená být skoro zachráněn k věčnému životu? Doběhnout na Boží hostinu třeba jen těsně po uzávěrce. Dveře se těsně přede mnou zavřely. Zdálky jsem ještě spatřil, jak jsou otevřeny. Ale nestihl jsem to. Výsledek je zůstat nakonec nezachráněn, což je jistě mnohem větší tragédie, než zmoknout, nebo nedostudovat.

Král Agrippa je vlastně takový **skorokřesťan**. Skoro zachráněný. Kolik takových skorokřesťanů běhá ale i dnes po tomto světě? Apoštol Pavel nám odhaluje Agrippovu charakteristiku, když mu říká: **Vždyť král to všechno zná, a proto také k němu mluvím otevřeně. Jsem přesvědčen, že mu nic z toho není neznámo. Vždyť se to neudálo někde v ústraní. Věříš, králi Agrippa, prorokům? Víím, že věříš.**“ Dozvídáme se, že král Agrippa dobře znal Písmo Starého zákona, dokonce prý věřil prorokům. Měl tedy docela dobrý duchovní přehled a dle i jeho výpovědi, měl vlastně pootevřené srdce k tomu, aby přijal Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele: **Málem bys mne přesvědčil, abych se stal křesťanem**. Dle této výpovědi se zdá, že Agrippovi byl Pavel se svou vírou sympatický. Vnímá skrze Pavla to Boží světlo a naději. I dnes je mnoho lidí, kteří sympatizují s křesťanstvím, nebo k jeho hodnotám mají velmi blízko. A mezi křesťany se cítí dobře. A sami pak vykonají mnoho dobrého pro všeobecné blaho. Ze srdce, z lásky k životu, pro radost svou i druhých. Stačí být ovšem pouze takový **skorokřesťan**? Takový sympatizant? Stačí mít lidi kolem sebe jen rád, stačí sloužit všeobecnému blahu, nebo třeba míru? Věřit třeba v lidskou dobrotu? To všechno jsou jistě velmi ušlechtilé věci, ale jsou velmi křehké a nestálé. Mír ničí války a lidskou dobrotu mnohdy, aby člověk také pohledal. A ani všeobecné blaho není živým Bohem. Kdežto Ježíš je živý a stálý. Je pevným bodem, jistotou a pravou nadějí v nejistém světě. **Kristus je tentýž včera, dnes i na věky**.

Král Agrippa podle jistých pramenů nebyl zase až tak špatný člověk. Když si jeho jméno zadáte na wikipedii, tak se dozvíte, že Herodes Agrippa II. (vnuk Heroda Velikého) se vyznačoval velkorysou a rozsáhlou stavební činností. Na vlastní náklady nechal vydlážit ulice Jeruzaléma mramorem. Byl i dobrodincem helenistických měst. V jednom městě nechal postavit divadlo, financoval tam představení, dokonce rozdával obyvatelům obilí a olej, Zastával se Židů a dokonce byl diplomatem, který chtěl zabránit skrze politická jednání židovské válce. V tom byl ale

neúspěšný. On myslel dobro a zvítězilo lidské zlo. Dle ovoce, které nesl, si vlastně můžeme říct, že to byl člověk velkého srdce, dobrodinec, velmi blízko křesťanskému smýšlení. A přesto se nestal křesťanem. Málem ano, ale Pavla nakonec stejně označí za blázna, když ten mu začne vydávat svědectví o vzkříšení Ježíšově: „**Jsi blázen, Pavle, mnoho vědomostí tě připravuje o rozum!**“ I dnes je mnoho lidí, kteří chtějí své křesťanství žít odsud posud. Umírněné křesťanství, jen žádný fanatismus. Je to ale umírněné křesťanství a fanatismus? Není to spíše vlažné křesťanství kontra následovat opravdově a celým svým srdcem Pána Ježíše Krista? Na to si musí odpovědět každý sám.

Písmo nám ale říká, že nejsme spaseni na základě dobrých skutků, ale skrze víru. I kdyby těch skutků lásky bylo sebevíc, nestačí to k ospravedlnění. **Jsme spaseni z milosti skrze víru v Ježíše Krista.** (Ef 2,8) A Kristova milost je zde pro celý svět. Ale je třeba ji uchopit skrze víru. Pán Ježíš říká: „**Nenarodí-li se kdo znovu (shůry), nemůže vejít do Božího království.**“ Co to znamená? Dovolit Ježíši, aby shůry vstoupil do mého nitra, aby očistil a stvořil mi nové srdce a vložil do něj svého Ducha svatého. A každý křesťan by o tom měl umět vydat svědectví, jak Bůh změnil jeho život, když se mu odevzdal. Samozřejmě, že to nemuselo být tak výrazné a dramatické jako u apoštola Pavla, ale každý křesťan by měl vědět, kdy došlo v jeho životě k obratu. Ke změně směru. Každý křesťan by měl vědět, odkdy patří Pánu Ježíši a následuje Ho. Odkdy se raduje, že Pán mu je blízko a že v jeho životě jedná a ujišťuje ho svým Duchem. **Pokud ale ve svém životě nevíš, jestli patříš Ježíši, pokud nevíš, jestli ve tvém životě došlo k obratu, ke změně smýšlení (k pokání-metanoia), pak by ses měl vážně zamyslet, jestli nejsi pouze skorokřesťan.** Tedy ten, který je pouze skoro zachráněn k životu věčnému. Tu a tam prožiješ s křesťany něco hezkého, tu a tam se ti bude zdát, že Bůh je k tobě dobrý. Ale pokud žiješ v neustálé nejistotě a strachu, že tobě není odpuštěno, protože jsi nezakusil Boží lásku a odpuštění, pak je docela možné, že jsi stále obrácen směrem od Boha. Být odvrácen od Boha znamená být odvrácen od Světla a dívat se do tmy. Na svůj vlastní stín. Na stín svých strachů, hříchů, pochybností a nejistot. Když se ale obrátíš směrem ke Světlu, již neuvidíš žádný stín, ale pouze světlo naděje. Dveře jsou zatím ještě otevřené. Stačí se obrátit ke Kristu a skrze víru přijmout od Něj dar odpuštění, ospravedlnění a spasení. Dokud je ještě čas. Kolik ho ale ještě zbývá?

A teď ještě k tomu Pavlovi. Jeho obrácení bylo opravdu velmi výrazné. V jeho případě ale velmi nutné. On totiž byl mužem víry už předtím. Byl horlivým a velmi snaživým farizejem. Moc dobře znal Písma, měl duchovní rozhled. Byl také zbožný. Ve své zbožnosti a horlivosti se mu zdála víra v Ježíše Krista jako falešná. A proto se přidal na stranu těch, kteří křesťany pronásledovali. Domníval se, že tím bojuje za pravdu a správnost učení. Domníval se, že to po něm Bůh chce a že se Bohu, ale i lidem, bude jeho horlivost líbit. Ne všechno, bratři a sestry, do čeho dáváme celé své srdce, je správné. Někdy můžeme vnímat, že nám srdce říká, tohle je správné. Tak jako Pavlovi. Ovšem copak je správné ubližovat druhým lidem, pronásledovat je, působit jim zlo, zabíjet je? To přece není Boží vůle! Takové jednání vždy nakonec vede do slepé ulice. **Když Pavla Pán na cestě do Damašku zastaví, oslepí mu oči.** Ovšem zaslepen byl mnohem dříve, falešnou zbožností. Teprve Kristus mu dá prohlédnout. Poté, co Pána poslechne a jde tam, kam ho posílá. Do té doby se vlastně Ježíši vzpíral. Když ve vidění potkal Ježíše, tak co mu Ježíš říká? „**Saule, Saule, proč mě pronásleduješ? Marně se vzpínáš proti bodcům.**“ Nepřijmout, milí přátelé, spásu skrze Ježíše Krista a v pokoře se nepoddát pod Jeho vládu pokoje je vlastně vzpírání se Bohu. Ale jak sám Ježíš říká, to je zcela marné. Marný, vysilující a v konečném důsledku zcela zbytečný boj. Nepoddát se Kristu je jako veslovat proti proudu a větru, jak dlouho to člověk vydrží? Kdy bude takto v koncích? Proto je lépe dát se cele Kristu a nechat se unášet vanutím Ducha Božího. Pak budeme mít dost sil a také radost, že jsme unášeni do bezpečného přístavu Božího království. A platí to samozřejmě i pro nás. Tedy pro ty, kteří již Kristu dávno patří. Žijeme ale ze svých sil, anebo jsme neustále poddáni Kristu? Veslujeme a už nemůžeme, anebo se necháme unášet na vlnách pokoje? Jdeme si zarputile za svými cíli, anebo jsme na jedné lodi společně s Ježíšem? Nemusí tomu tak být, stačí se mu znovu cele oddat, On dává nové šance i novou sílu. Amen.

Modlitba

Píseň 679 (384)

Slovo posláni: Římanům 8, 6-11

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 755 (611)